

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.07.2019, sen. zn. 29 ICdo 108/2017, ECLI:CZ:NS:2019:29.ICDO.108.2017.3

Číslo: 31/2020

Právní věta:

Povaha řízení o odpůrcí žalobě podle insolvenčního zákona nevyklučuje skončení řízení soudním smírem. Požaduje-li žalobce, aby soud prvního stupně rozhodl rozsudkem pro uznání, ačkoliv pro takové rozhodnutí nejsou splněny zákonem stanovené předpoklady, soud prvního stupně takový návrh zamítne usnesením, proti němuž je odvolání přípustné. Dospěje-li odvolací soud na základě takového odvolání k závěru, že požadavek žalobce na vydání rozsudku pro uznání byl opodstatněný, může změnit usnesení soudu prvního stupně a sám rozhodnout rozsudkem pro uznání.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 29.07.2019

Spisová značka: 29 ICdo 108/2017

Číslo rozhodnutí: 31

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Insolvenční řízení, Odporovatelnost, Rozsudek pro uznání, Smír

Předpisy: § 114b o. s. ř.

§ 153a o. s. ř.

§ 159 IZ

§ 99 o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání žalovaného změnil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 3. 2017, sp. zn. 65 Icm 3067/2014, 104 VSPH 307/2016 (KSPH 35 INS 13556/2013), jen tak, že usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 11. 3. 2016, sp. zn. 65 Icm 3067/2014, se mění pouze v bodu II. výroku; jinak dovolání zamítl.

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Usnesením ze dne 11. 3. 2016, č. j. 65 Icm 3067/2014-55, Krajský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“):

1/ Prodloužil žalovanému (Komerční bance, a. s.) do 31. 3. 2016 lhůtu k vyjádření ve věci

stanovenou usnesením insolvenčního soudu ze dne 5. 1. 2015, č. j. 65 ICm 3067/2014-9 (bod I. výroku).

2/ Zamítl návrh žalobkyně (JUDr. Ing. K. F. Ch., Ph.D., jako insolvenční správce dlužníka Východočeská leasingová spol. s r. o.) ze dne 21. 6. 2015 na vydání rozsudku pro uznání (bod II. výroku).

[2] Insolvenční soud – vycházejí z ustanovení § 7 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a z ustanovení § 55, § 114b odst. 1, 2 a 5 a § 153a odst. 2 a 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) – dospěl k následujícím závěrům:

[3] Insolvenční soud vyhověl žádosti žalovaného o prodloužení lhůty k vyjádření, jelikož fikce uznání nároku dle § 114b odst. 5 o. s. ř. nemohla nastat; předmětný incidenční spor (o určení neúčinnosti právního úkonu) totiž není věcí, v níž by bylo možné schválit smír dle ustanovení § 99 odst. 1 a 2 o. s. ř.

[4] S přihlédnutím k tomu, co bylo řečeno v odstavci [3], zamítl insolvenční soud návrh žalobkyně na vydání rozsudku pro uznání, neboť fikce uznání nároku nenastala (nemohla nastat).

[5] K odvolání žalobkyně Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 3. 2017, č. j. 65 ICm 3067/2014, 104 VSPH 307/2016-78 (KSPH 35 INS 13556/2013):

1/ Změnil usnesení insolvenčního soudu tak, že se určuje, že vůči věřitelům dlužníka je neúčinná dohoda dlužníka s žalovaným o úhradě závazku, na jejímž základě došlo k 11. 8. 2010 k úhradě částky 57 408 565,97 Kč, inkorporovaná do kupní smlouvy a smlouvy o postoupení pohledávek a převodu závazků v souvislosti s kupní smlouvou uzavřené dne 30. 6. 2010 mezi dlužníkem a SG Equipment Finance Czech Republic s. r. o. (dále jen „společnost S“) [dále jen „dohoda o úhradě závazku“] (první výrok).

2/ Uložil žalovanému zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 14 580,50 Kč (druhý výrok).

3/ Uložil žalovanému zaplatit státu na soudním poplatku ze žaloby do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 2000 Kč (třetí výrok).

[6] Odvolací soud – vycházejí z ustanovení § 7, § 71 a § 160 odst. 3 insolvenčního zákona a z ustanovení § 49 odst. 6, § 99, § 114b a § 153a o. s. ř. – dospěl po přezkoumání napadeného usnesení k následujícím závěrům:

[7] Žaloba byla zveřejněna v insolvenčním rejstříku dne 18. 9. 2014 v 13.53 hodin a kvalifikovaná výzva k vyjádření dle § 114b odst. 1 o. s. ř. dne 5. 1. 2015. Oba dokumenty pak byly doručeny žalovanému do vlastních rukou dne 6. 1. 2015. Posledním dnem třicetidenní lhůty k vyjádření byl 5. únor 2015.

[8] Jelikož v podání ze dne 4. 2. 2015 (jímž požádal o prodloužení lhůty k vyjádření o dalších 30 dnů) neuvedl žalovaný žádný vážný důvod, jenž by mu bránil se ve věci vyjádřit, a insolvenční soud nerozhodl o prodloužení lhůty do jejího uplynutí, nastala dne 6. 2. 2015 fikce uznání nároku podle § 114b odst. 5 o. s. ř.; následné vyjádření žalovaného na tom nemohlo ničeho změnit; srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2005, sp. zn. [21 Cdo 1951/2004](#) [jde o rozsudek uveřejněný pod číslem 21/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 21/2006“), který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný na webových stránkách Nejvyššího soudu].

[9] Povaha projednávané věci nebrání vydání rozsudku pro uznání, jelikož spor o neúčinnost právního úkonu (který je podle § 159 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona incidenčním sporem) je

sporem, ve kterém lze uzavřít smír, jak předpokládá § 162 odst. 2 insolvenčního zákona. Závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2009, sp. zn. [30 Cdo 2666/2007](#), se v dané věci neuplatní [týkal se ustanovení § 42a zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“), a neúčinnosti v exekučním řízení].

[10] Žalobou uplatněný nárok je zcela určitý; žaloba obsahuje tvrzení všech rozhodujících skutečností, je v ní jednoznačně specifikován konkrétní právní úkon, jehož neúčinnosti se žalobkyně domáhá, a poskytuje tak dostatečný základ pro vydání rozsudku pro uznání.

[11] Vzhledem ke skutkové a právní složitosti dané věci odůvodňovala její povaha vydání kvalifikované výzvy dle § 114b odst. 1 o. s. ř.

[12] K možnosti odvolacího soudu změnit usnesení, jímž insolvenční soud nevyhověl návrhu žalobce na vydání rozsudku pro uznání, tak, že sám rozhodne o vydání rozsudku pro uznání, poukazuje odvolací soud na závěry literatury, konkrétně na dílo Drápal, L., Bureš, J. a kol.: Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář. 1. vydání. Praha, C. H. Beck, 2009 (dále jen „Komentář“), str. 1045.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

[13] Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právních otázek, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, konkrétně otázek:

1/ Lze rozhodnout o zamítnutí návrhu na vydání rozsudku pro uznání zvláštním usnesením? Je-li tomu tak, je proti takovému usnesení přípustné odvolání?

2/ Lze rozhodnout rozsudkem pro uznání o určení neúčinnosti právního úkonu?

3/ Byl odvolací soud oprávněn rozhodnout o prodloužení lhůty v odvolacím řízení (vzhledem k tomu, že tento výrok byl v právní moci a šlo o rozhodnutí procesní povahy upravující vedení řízení)?

[14] Pro případ, že Nejvyšší soud se neztotožní s právním posouzením věci dovolatelem co do odpovědi na výše položené otázky, vymezuje dovolatel dále přípustnost dovolání dle § 237 o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena, konkrétně otázky:

4/ Jsou naplněny podmínky pro rozhodnutí rozsudkem pro uznání, je-li vadná výzva k vyjádření k žalobě a je-li nedostatečně formulován žalobní petit?

[15] Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

[16] V mezích ohlášeného dovolacího důvodu argumentuje dovolatel k položeným otázkám následovně:

[17] Ad 1/ (K možnosti rozhodnout o návrhu na vydání rozsudku pro uznání samostatným usnesením a k přípustnosti odvolání proti takovému usnesení).

Potud dovolatel s poukazem na dikci § 153a o. s. ř. namítá, že insolvenční soud neměl o zamítnutí

návrhu na vydání rozsudku pro uznání vůbec samostatně rozhodovat (s takovým návrhem se měl vypořádat až v meritorním rozhodnutí o žalobě). Jestliže insolvenční soud přesto takové usnesení vydal, pak ve smyslu § 202 odst. 1 písm. a/ o. s. ř. šlo o usnesení, jímž se upravuje vedení řízení, proti němuž nebylo přípustné odvolání.

[18] Ad 2/ (K možnosti rozhodnout rozsudkem pro uznání o určení neúčinnosti právního úkonu).

Potud dovolatel při současném poukazu na závěry formulované Nejvyšším soudem v rozsudku sp. zn. [30 Cdo 2666/2007](#), a následně pak na závěry obsažené v usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 12. 2017, č. j. 65 ICm 3066/2014, 101 VSPH 188/2017-239 (KSPH 35 INS 13556/2013), dovozuje, že je vyloučeno rozhodnout ve věci rozsudkem pro uznání, jelikož jde o věc, v níž nelze schválit soudní smír.

[19] Ad 3/ (K možnosti odvolacího soudu rozhodnout o prodloužení lhůty v odvolacím řízení).

K tomu dovolatel uvádí (poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 11. 2011, sp. zn. [22 Cdo 2178/2009](#)), že insolvenční soud rozhodl o prodloužení lhůty k vyjádření v žalobě v souladu s ustálenou rozhodovací praxí odvolacího soudu, přičemž proti tomuto výroku nebylo možné podat odvolání a žalobkyně se proti němu ani neodvolala. Odvolací soud však zrušil i tento výrok, a jde tak o tzv. překvapivé rozhodnutí odporující označené judikatuře Ústavního soudu a odvolacího soudu.

[20] Ad 4/ (Ke splnění podmínek pro vydání rozsudku pro uznání).

Dovolatel namítá, že fikce uznání nenastala, jelikož ve věci nebyl nečinný. Včas požádal o prodloužení lhůty k vyjádření a do doby, než insolvenční soud této jeho žádosti vyhověl (usnesením ze dne 11. 3. 2016), se k žalobě opakovaně vyjádřil (podáními z 15. 4. a 29. 4. 2015).

[21] Míni též, že rozsudek pro uznání nebylo možné vydat, jelikož výzva dle § 114b odst. 1 o. s. ř. nebyla odůvodněna (i kdyby nešlo o rozhodnutí ve věci samé, postrádá uvedení důvodu rozhodnutí a odkaz na ustanovení § 169 odst. 2 věty druhé o. s. ř. co do nepotřebnosti odůvodnění). Výzva nemá povahu usnesení, jímž se upravuje vedení řízení, přičemž požadavek na dodržení předepsaných formálních náležitostí výzvy plyne z rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. [21 Cdo 2288/2012](#) [jde o rozsudek ze dne 2. 7. 2013, uveřejněný pod číslem 1/2014 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 1/2014“)].

[22] Rozsudek pro uznání neměl být vydán též proto, že žalobní petit je vadný. V návrhu petitu žalobkyně navrhovala vyslovit neúčinnost právního úkonu, jímž dlužník uzavřel se žalovanou „dohodu o úhradě závazku inkorporovanou do kupní smlouvy a smlouvy o postoupení pohledávek a převodu závazků v souvislosti s kupní smlouvou uzavřenou“. Znění petitu bylo ovšem nesrozumitelné a nepřesné. Dlužník jako převodce a společnost S jako nabyvatel uzavřeli kupní smlouvu a smlouvu o postoupení pohledávek a převodu závazků dne 30. 6. 2010. Tuto smlouvu rovněž podepsal dovolatel na důkaz souhlasu s úhradou závazků dlužníka za dovolatelem za podmínek obsažených v článku IV. odst. 2 smlouvy. Dlužník a dovolatel ovšem neuzavřeli žádnou inkorporovanou dohodu o úhradě závazku. Žalobkyně se navíc nedomáhá neúčinnosti této „smlouvy ve smlouvě,“ ale pouze neúčinnosti „právního úkonu spočívajícího v uzavření dohody o úhradě závazku.“ Právním úkonem, který je předmětem řízení o určení neúčinnosti, ovšem může být samotná kupní smlouva a smlouva o postoupení pohledávek a převodu závazků, nikoli blíže neurčitý abstraktní právní úkon, kterým se uzavírá konkrétní část této smlouvy.

III.

Přípustnost dovolání

[23] Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 29. 9. 2017) se podává z bodu

2. článku II části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

[24] Dovolání v dané věci je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení dovoláním předestřených právních otázek jde o věc dovolacím soudem beze zbytku neřešenou.

IV. Důvodnost dovolání

[25] Nejvyšší soud se – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

[26] Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

[27] Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení občanského soudního řádu a insolvenčního zákona:

§ 99 (o. s. ř.)

(1) Připouští-li to povaha věci, mohou účastníci skončit řízení soudním smírem. Soud usiluje o smír mezi účastníky; při pokusu o smír předseda senátu zejména s účastníky probere věc, upozorní je na právní úpravu a na stanoviska Nejvyššího soudu a rozhodnutí uveřejněná ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek týkající se věci a podle okolností případu jim doporučí možnosti smírného vyřešení sporu. Je-li to s ohledem na povahu věci vhodné, upozorní předseda senátu účastníky rovněž na možnost využití mediace podle zákona o mediaci nebo sociálního poradenství podle zákona o sociálních službách.

(2) Soud rozhodne o tom, zda smír schvaluje; neschválí jej, je-li v rozporu s právními předpisy. V takovém případě soud po právní moci usnesení pokračuje v řízení.

(...)

§ 114b (o. s. ř.)

(1) Vyžaduje-li to povaha věci nebo okolnosti případu, jakož i tehdy, bylo-li o věci rozhodnuto platebním rozkazem, elektronickým platebním rozkazem nebo evropským platebním rozkazem, může předseda senátu místo výzvy podle § 114a odst. 2 písm. a/ nebo nebylo-li takové výzvě řádně a včas vyhověno, žalovanému usnesením uložit, aby se ve věci písemně vyjádřil a aby v případě, že nárok uplatněný v žalobě zcela neuzná, ve vyjádření vylíčil rozhodující skutečnosti, na nichž staví svoji obranu, a k vyjádření připojil listinné důkazy, jichž se dovolává, popřípadě označil důkazy k prokázání svých tvrzení; to neplatí ve věcech, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (§ 99 odst. 1 a 2).

(2) K podání vyjádření podle odstavce 1 předseda senátu určí lhůtu, která nesmí být kratší než 30 dnů od doručení usnesení. Bylo-li o věci rozhodnuto platebním rozkazem, elektronickým platebním rozkazem nebo evropským platebním rozkazem, určí tuto lhůtu až ode dne uplynutí lhůty k podání odporu proti platebnímu rozkazu, elektronickému platebnímu rozkazu nebo evropskému platebnímu rozkazu.

(3) Usnesení podle odstavce 1 nelze vydat nebo doručit po přípravném jednání podle § 114c nebo po prvním jednání ve věci.

(4) Usnesení podle odstavce 1 musí být žalovanému doručeno do vlastních rukou. Náhradní doručení je vyloučeno; to neplatí, doručuje-li se prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Usnesení nesmí být žalovanému doručeno dříve než žaloba.

(5) Jestliže se žalovaný bez vážného důvodu na výzvu soudu podle odstavce 1 včas nevyjádří a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod mu v tom brání, má se za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává; o tomto následku (§ 153a odst. 3) musí být poučen. To neplatí, jsou-li splněny předpoklady pro zastavení řízení nebo odmítnutí žaloby.

§ 153a (o. s. ř.)

(1) Uzná-li žalovaný v průběhu soudního řízení nárok nebo základ nároku, který je proti němu žalobou uplatňován, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání. Uzná-li žalovaný nárok proti němu žalobou uplatněný jen zčásti, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání, jen navrhne-li to žalobce.

(2) Rozsudek pro uznání nelze vydat ve věcech, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (§ 99 odst. 1 a 2).

(3) Rozsudkem pro uznání rozhodne soud také tehdy, má-li se za to, že žalovaný nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznal (§ 114b odst. 5 a § 114c odst. 6).

(4) Jen pro vydání rozsudku pro uznání nemusí být nařízeno jednání.

§ 169 (o. s. ř.)

(1) Není-li stanoveno jinak, ve vyhotovení usnesení se uvede, který soud je vydal, jména a příjmení soudců a přísedících, označení účastníků, jejich zástupců a věci, výrok, odůvodnění, poučení o tom, zda je přípustný opravný prostředek nepočítaje v to žalobu na obnovu řízení a pro zmatečnost, a o lhůtě a místě k jeho podání, a den a místo vydání usnesení.

(2) Vyhotovení každého usnesení, kterým se zcela vyhovuje návrhu na předběžné opatření, návrhu na zajištění důkazu, návrhu na zajištění předmětu důkazního prostředku ve věcech týkajících se práv z duševního vlastnictví nebo jinému návrhu, jemuž nikdo neodporoval, nebo usnesení, které se týká vedení řízení, anebo usnesení podle § 104a, nemusí obsahovat odůvodnění. Odůvodnění nemusí obsahovat rovněž usnesení, kterým bylo rozhodnuto nikoli ve věci samé, připouští-li to povaha této věci a je-li z obsahu spisu zřejmé, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto; v tomto případě se ve výroku usnesení uvedou zákonná ustanovení, jichž bylo použito, a důvod rozhodnutí.

(...)

§ 159 (insolvenčního zákona)

(1) Incidenčními spory jsou

- a/ spory o pravost, výši nebo pořadí přihlášených pohledávek,
- b/ spory o vyloučení věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty z majetkové podstaty nebo o vydání výtěžku zpeněžení podle § 225 odst. 5,
- c/ spory o vypořádání společného jmění dlužníka a jeho manžela,
- d/ spory na základě odpůrcí žaloby,

- e/ spory o náhradu škody na majetkové podstatě vzniklé porušením povinností insolvenčním správcem,
- f/ spory o platnost smluv, kterými došlo ke zpeněžení majetkové podstaty prodejem mimo dražbu,
- g/ spory o určení, zda tu je či není právní vztah nebo právo týkající se majetku nebo závazků dlužníka, je-li na takovém určení naléhavý právní zájem,
- h/ další spory, které zákon označí jako spory incidenční.

(...)

§ 162 (insolvenčního zákona)

(1) V incidenčním sporu rozhoduje insolvenční soud rozsudkem, jde-li o rozhodnutí ve věci samé; o smíru však rozhoduje usnesením.

(2) Smír uzavřený v incidenčním sporu insolvenčním správcem může insolvenční soud schválit, jen jestliže s ním souhlasí věřitelský výbor.

§ 235 (insolvenčního zákona)

(...)

(2) Neúčinnost dlužníkových právních úkonů, včetně těch, které tento zákon označuje za neúčinné a které dlužník učinil poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, se zakládá rozhodnutím insolvenčního soudu o žalobě insolvenčního správce, kterou bylo odporováno dlužníkovým právním úkonům (dále jen „odpůrcí žaloba“), není-li dále stanoveno jinak.

§ 239 (insolvenčního zákona)

(...)

(4) Dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů náleží do majetkové podstaty právní mocí rozhodnutí, kterým bylo odpůrcí žalobě vyhověno. Tím není dotčeno právo insolvenčního správce v případě, že šlo o peněžitě plnění nebo že má jít o peněžitou náhradu za poskytnuté plnění, požadovat odpůrcí žalobou vedle určení neúčinnosti dlužníkovu právního úkonu i toto peněžitě plnění nebo peněžitou náhradu plnění. Vylučovací žaloba není přípustná.

V této podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení občanského soudního řádu a insolvenčního zákona již v době podání odpůrcí žaloby v této věci a do vydání napadeného rozhodnutí nedoznala změn.

[28] Ve výše ustaveném právním rámci činí Nejvyšší soud k dovolatelem položeným otázkám následující závěry:

[29] Ad 1/ (K možnosti rozhodnout o návrhu na vydání rozsudku pro uznání samostatným usnesením a k přípustnosti odvolání proti takovému usnesení).

Jak v dotčených souvislostech přiléhavě uvedl odvolací soud, postup kritizovaný dovolatelem předjímá literatura. Srov. v Komentáři, str. 1045, tuto pasáž:

„Jestliže žalobce požaduje, aby soud prvního stupně rozhodl rozsudkem pro uznání, ačkoliv žalovaný ve skutečnosti nárok neuznal nebo jeho uznání je neúčinné, není-li rozsudek pro uznání přípustný, popřípadě nenastala-li fikce uznání podle § 114b odst. 5 nebo podle § 114c odst. 6, soud jeho návrh

usnesením zamítne. I když zákon tuto situaci výslovně nepředvídá, je nepochybně nezbytné o tomto procesním návrhu žalobce rozhodnout, neboť jinak by nebylo (nemuselo být) zajištěno splnění povinnosti soudu rozhodnout spor podle uznání žalovaného nebo podle fikce uznání.

Proti usnesení, kterým soud prvního stupně nevyhověl návrhu žalobce na vydání rozsudku pro uznání, je odvolání přípustné. Dospěje-li odvolací soud k závěru, že požadavek žalobce na vydání rozsudku pro uznání byl opodstatněný, může změnit usnesení soudu prvního stupně a sám rozhodnout rozsudkem pro uznání.“

[30] Budiž dále řečeno, že popsany postup (včetně toho, že proti usnesení soudu prvního stupně o zamítnutí návrhu žalobce na vydání rozsudku pro uznání, je odvolání přípustné) ve své rozhodovací praxi již fakticky přijal (ztotožnil se s ním) i Nejvyšší soud. Srov. k tomu např. již usnesení ze dne 26. 9. 2003, sp. zn. [20 Cdo 1211/2002](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura, číslo 10, ročník 2003, pod číslem 173, v němž Nejvyšší soud pro účely posouzení přípustnosti dovolání podle tehdy platného znění občanského soudního řádu též uvedl, že proti rozhodnutí soudu prvního stupně o zamítnutí návrhu na vydání rozsudku pro uznání je přípustné odvolání (jelikož občanský soudní řád tento opravný prostředek u takového rozhodnutí nevyklučuje). K usnesení sp. zn. [20 Cdo 1211/2002](#) se Nejvyšší soud dále přihlásil např. v usnesení ze dne 19. 3. 2013, sp. zn. [21 Cdo 1600/2012](#). V usnesení ze dne 30. 7. 2015, sp. zn. [25 Cdo 2103/2015](#), Nejvyšší soud rovněž odmítl dovolání proti usnesení, jímž odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně o zamítnutí návrhu žalobce na vydání rozsudku pro uznání. V usnesení ze dne 15. 8. 2017, sp. zn. [26 Cdo 5129/2016](#), pak Nejvyšší soud přezkoumal věcně (v režimu jiného znění občanského soudního řádu) dovolání proti usnesení, jímž odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně o zamítnutí návrhu žalobce na vydání rozsudku pro uznání, přičemž jeho následné zrušující usnesení nebylo motivováno nepřípustností vydání takových usnesení, nýbrž jiným názorem na splnění předpokladů pro vydání rozsudku pro uznání.

[31] Nejvyšší soud tudíž ve shodě se závěry literatury (s nimiž se ztotožňuje) a s tím, co plyne z jeho rozhodnutí označených v předchozím odstavci, uzavírá, že požaduje-li žalobce, aby soud prvního stupně rozhodl rozsudkem pro uznání, ačkoliv pro takové rozhodnutí nejsou splněny zákonem stanovené předpoklady, soud prvního stupně takový návrh zamítne usnesením, proti němuž je odvolání přípustné. Dospěje-li odvolací soud na základě takového odvolání k závěru, že požadavek žalobce na vydání rozsudku pro uznání byl opodstatněný, může změnit usnesení soudu prvního stupně a sám rozhodnout rozsudkem pro uznání. Dovolání tudíž potud není opodstatněné.

[32] Ad 2/ (K možnosti rozhodnout rozsudkem pro uznání o určení neúčinnosti právního úkonu).

Dovolatel usuzuje (shodně s insolvenčním soudem) na nemožnost rozhodnout rozsudkem pro uznání o určení neúčinnosti právního úkonu z toho, že jde o věc, v níž nelze schválit soudní smír (§ 153a odst. 2 o. s. ř., ve spojení s § 99 odst. 1 a 2 o. s. ř.). V literatuře i v rozhodovací praxi soudů pak panuje shoda v názoru, že povaha věci připouští uzavření smíru zpravidla ve věcech, v nichž jsou účastníci v typickém dvoustranném poměru, jestliže hmotněprávní úprava nevyklučuje, aby si účastníci mezi sebou upravili právní vztahy dispozitivními úkony. Povahou věci je tak vyloučeno uzavřít smír zejména ve věcech, v nichž lze zahájit řízení i bez návrhu, ve věcech, v nichž se rozhoduje o osobním stavu, a ve věcech, v nichž hmotné právo nepřipouští vyřízení věci dohodou účastníků. Srov. k tomu v literatuře opět Komentář, str. 643, a v judikatuře např. již dovolatelem zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. [30 Cdo 2666/2007](#) nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 1. 2006, sp. zn. [30 Cdo 641/2005](#), uveřejněný pod číslem 23/2007 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 23/2007“). V R 23/2007 Nejvyšší soud rovněž shrnul, že smír je procesním institutem, jímž se má umožnit účastníkům, aby skončili soudní řízení na základě dohody, a sami tak odstranili svým dispozičním úkonem vzniklý spor, s tím, že v tom je i podstata rozdílu mezi soudním smírem a autoritativním meritorním rozhodnutím, což nalézají svůj výraz i v jejich odlišné právní

úpravě.

[33] Judikatura Nejvyššího soudu k problematice soudního smíru je dále ustálena v těchto závěrech:

[34] Obsahem přípustného smíru je dohoda, kterou se upravují hmotněprávní vztahy, jež jsou předmětem řízení; nelze vyloučit, aby byly upraveny i jiné vztahy než ty, které jsou vymezeny předmětem řízení, neboť je tu podmínkou přípustnosti smíru, aby povaha věci uzavření smíru připouštěla. Jestliže smír svým obsahem upravuje vztahy nad rámec dosavadního předmětu řízení, jde o smír přípustný, neboť tu jde o dispozici návrhem a schválením smíru připouští soud i tuto dispozici. Smír jako dohoda účastníků, u níž se předpokládá existence nejistých, neurčitých nebo sporných práv, je narovnáním, popřípadě dohodou o vzdání se práva [stanovisko občanskoprávního kolegia bývalého Nejvyššího soudu ČSR z 11. 11. 1986, [Cpj 44/86](#), uveřejněné pod číslem 16/1987 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 16/1987“), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. [29 Cdo 1962/2013](#), uveřejněný pod číslem 22/2016 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 22/2016“)].

[35] Smír může svým obsahem překročit rámec předmětu řízení; vždy však z něho musí být patrné, jak byly vypořádány nároky, které byly předmětem řízení (R 16/1987, R 22/2016).

[36] Ve výše ustavených judikatorních poměrech Nejvyšší soud především uvádí, že (jak plyne i z příslušného odkazu v napadeném rozhodnutí) insolvenční zákon v ustanoveních věnovaných procesnímu rámci projednávání a rozhodování incidenčních sporů (v ustanoveních § 159 až § 164) nevylučuje možnost skončit incidenční spor soudním smírem; pouze podmiňuje možnost jeho schválení (insolvenčním soudem) [předchozím] souhlasem věřitelského výboru (srov. § 162 odst. 2 insolvenčního zákona a v literatuře opět např. Komentář, str. 644). Jen z úpravy obsažené v § 162 odst. 2 insolvenčního zákona se však odpověď na otázku položenou dovolatelem nepodává (k povaze incidenčních sporů pro účely aplikace § 99 odst. 1 a 2 o. s. ř. se dané ustanovení nevyjadřuje).

[37] K tomu budiž řečeno, že „povaha věci“ zjevně nevylučuje možnost skončit řízení soudním smírem u incidenčního sporu, který má povahu (pouhé) žaloby o splnění povinnosti, konkrétně u incidenčního sporu o náhradu škody na majetkové podstatě vzniklé porušením povinností insolvenčním správcem (§ 159 odst. 1 písm. e/ insolvenčního zákona). U kombinovaného typu sporu, jímž je incidenční spor o vypořádání společného jmění dlužníka a jeho manžela (§ 159 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona) vylučuje možnost skončit řízení soudním smírem jiný mechanismus schvalování případné dohody o vypořádání společného jmění manželů uzavřené insolvenčním správcem dlužníka; srov. § 271 a § 272 insolvenčního zákona (pro dříve zahájená řízení o vypořádání společného jmění dlužníka a jeho manžela, jež nejsou vedena jako incidenční spor, srov. i § 273 odst. 1 insolvenčního zákona).

[38] Také u těch incidenčních sporů, jež mají podobu výlučně určovacích žalob (jde o incidenční spory uvedené v § 159 odst. 1 písm. a/, b/, f/ a g/ insolvenčního zákona) povaha věci nevylučuje uzavření soudního smíru. Pro spory o pravost, výši nebo pořadí přihlášených pohledávek (§ 159 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona) plyne tento závěr pro insolvenční poměry z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2013, sen. zn. [29 ICdo 5/2012](#), uveřejněného v časopise Soudní judikatura číslo 2, ročník 2014, pod číslem 22, z něž se výslovně podává, že v těch případech, kdy procesní stanoviska stran takového incidenčního sporu nejsou dostatečně konkretizována přihláškou pohledávky a popěrným úkonem, je možný i postup dle § 114b odst. 1 o. s. ř. [příčemž úsudek o (byť výjimečné) možnosti postupu dle § 114b odst. 1 o. s. ř. by nedával smysl, kdyby povaha sporu vylučovala skončit řízení soudním smírem]. Důvod vyloučit skončení incidenčního sporu soudním smírem s poukazem na povahu sporu neshledává Nejvyšší soud ani pro spory o vyloučení věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty z majetkové podstaty nebo o vydání výtěžku zpeněžení podle § 225 odst. 5 insolvenčního zákona (§ 159 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona), a to i s

přihlednutím k tomu, jak možnost dispozic se soupisem upravuje insolvenční zákon v ustanoveních § 217 a § 227 insolvenčního zákona. Spory o platnost smluv, respektive spory o určení, zda tu je, či není právní vztah nebo právo týkající se majetku nebo závazků, jsou typově spory, u nichž soudní praxe (v poměrech, jež se netýkají incidenčních sporů vzešlých z insolvenčního řízení) možnost skončit řízení soudním smírem též nevylučuje. Pro spor o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, srov. R 23/2007, pro spor o určení spoluvlastnického práva k nemovitým věcem srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. [26 Cdo 5129/2016](#), pro spor o určení neplatnosti odstoupení od smlouvy srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 5. 2010, sp. zn. [32 Cdo 4815/2008](#), a pro spor o určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru jednostranným jednáním srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 3. 2017, sp. zn. [21 Cdo 1981/2016](#), uveřejněný pod číslem 52/2018 Sbírkou soudních rozhodnutí. Incidenční spory uvedené v § 159 odst. 1 písm. f/ a g/ insolvenčního zákona se přitom od oněch obecných sporů liší jen v tom, že se váží ke zpeněžení majetkové podstaty (jde-li o spory o platnost smluv), respektive k určení (ne)existence právního vztahu nebo práva týkajícího se majetku nebo závazků dlužníka.

[39] K dalším sporům, které zákon označí jako spory incidenční (§ 159 odst. 1 písm. h/ insolvenčního zákona) patří:

- spory dle § 203a odst. 1, § 373 odst. 6 a § 385 odst. 6 insolvenčního zákona (tyto spory jsou pouze zvláštním druhem incidenčního sporu dle § 159 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona, takže není vyloučeno skončit je soudním smírem);
- spory o určení, že pohledávka přihlášeného věřitele nadále trvá (§ 186 odst. 2 insolvenčního zákona) [tyto spory jsou opět zvláštním druhem incidenčního sporu dle § 159 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona, takže není vyloučeno skončit je soudním smírem];
- spory o platnost smluv, kterými došlo ke zpeněžení plnění, jehož se týká neplatný právní úkon (§ 233 odst. 3 insolvenčního zákona) [typově jde o spory srovnatelné s incidenčními spory dle § 159 odst. 1 písm. f/ insolvenčního zákona, takže není vyloučeno skončit je soudním smírem]; a
- spory o uložení majetkové sankce ve smyslu ustanovení § 178 odst. 1 a § 179 odst. 1 insolvenčního zákona, kde povaha věci možnost skončit řízení soudním smírem též nevylučuje.

[40] Spor vyvolaný odpůrcí žalobou podle § 235 a násl. insolvenčního zákona je incidenčním sporem ve smyslu ustanovení § 159 odst. 1 písm. d/ insolvenčního zákona, u kterého je pro odpověď na dovolatelem položenou otázku určující, zda konflikt (spor) založený mezi žalobcem [jímž může být (ve shodě s ustanovením § 239 odst. 1 insolvenčního zákona) u odpůrcí žaloby podle insolvenčního zákona pouze příslušný insolvenční správce] a žalovaným ohledně možné neúčinnosti právního úkonu (poměřováno terminologií v rozhodné době) dlužníka je obecně vzato řešitelný dohodou sporných stran (jež v důsledku svého schválení soudem bude mít podobu soudního smíru). K tomu budiž uvedeno, že v dané věci měl tzv. žalobní petit jednak podobu určovacího výroku (požadavku na určení neúčinnosti dohody o úhradě závazku), jednak podobu výroku o splnění povinnosti [o vydání plnění ve výši 57.408.565,97 Kč s příslušenstvím (tvořeným zákonným úrokem z prodlení za dobu od 11. srpna 2010 do zaplacení) do majetkové podstaty dlužníka]. Kombinaci určovacího výroku (určení neúčinnosti dohody o úhradě závazku) a výroku o splnění povinnosti v relutární formě (o vydání peněžitého plnění nebo peněžité náhrady plnění do majetkové podstaty dlužníka) přitom výslovně připouští úprava obsažená v § 239 odst. 4 větě druhé insolvenčního zákona.

[41] Dovolatel (a před ním insolvenční soud) dovozoval, že povaha věci vylučuje možnost skončit řízení o předmětné odpůrcí žalobě soudním smírem, především ze závěrů formulovaných v rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. [30 Cdo 2666/2007](#) k odpůrcí žalobě podle § 42a obč. zák. Podle nosné části argumentace toho rozhodnutí:

„Smyslem žaloby podle ustanovení § 42a obč. zák. (odpůrcí žaloby) je - uvažováno z pohledu žalujícího věřitele - dosáhnout rozhodnutí soudu, kterým by bylo určeno, že je vůči němu neúčinný dlužníkem učiněný právní úkon, jenž zkracuje uspokojení jeho vymahatelné pohledávky. Rozhodnutí soudu, kterým bylo odpůrcí žalobě vyhověno, pak představuje podklad k tomu, že se věřitel může na základě titulu způsobilého k výkonu rozhodnutí (exekučního titulu), vydaného proti dlužníku, domáhat nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce) postižením toho, co odporovaným (právně neúčinným) právním úkonem ušlo z dlužníkovy majetku, a to nikoliv proti dlužníku, ale vůči osobě, s níž nebo v jejíž prospěch byl právní úkon učiněn. V případě, že uspokojení věřitele z tohoto majetku není dobře možné, musí se věřitel - místo určení neúčinnosti právního úkonu - domáhat, aby mu ten, komu z odporovatelného právního úkonu dlužníka vznikl prospěch, vydal takto získané plnění. Odpůrcí žaloba je tedy právním prostředkem sloužícím k uspokojení vymahatelné pohledávky věřitele v řízení o výkon rozhodnutí (exekučním řízení), a to postižením věcí, práv nebo jiných majetkových hodnot, které odporovaným právním úkonem ušly z dlužníkovy majetku, popřípadě vymožením peněžité náhrady ve výši odpovídající prospěchu získanému z odporovatelného právního úkonu (...).

Z toho, co bylo uvedeno, je zřejmé, že institut odporovatelnosti (uplatňující se odpůrcí žalobou) - tak, jak je vymezen v ustanovení § 42a obč. zák. - slouží a je určen pro potřeby exekučního řízení. Posuzováno z tohoto hlediska, jež je potřeba považovat za rozhodující, je nutno dovodit, že dohoda uzavřená mezi věřitelem a osobou, s níž nebo v jejíž prospěch byl právní úkon učiněn, ve které by si její účastníci sjednali, že je takový právní úkon vůči věřiteli neúčinný, by nevedla k nastolení relativní neúčinnosti tohoto právního úkonu, a nemohla by se tudíž stát podkladem pro výkon rozhodnutí (exekuci). Z toho vyplývá, že hmotné právo nepřipouští vyřízení této věci dohodou účastníků.“

[42] Nejvyšší soud se nicméně ztotožňuje s odvolacím soudem v tom, že pro závěr o nemožnosti skončit soudním smírem řízení o odpůrcí žalobě podle insolvenčního zákona nejsou využitelné závěry formulované k odpůrcí žalobě podle § 42a obč. zák. Je tomu tak již proto, že odpůrcí žaloba podle insolvenčního zákona nemá primárně za cíl zajistit exekuční postih majetku (na základě exekučního titulu vydaného vůči dlužníku), který odporovatelným (neúčinným) právním úkonem dlužníka ušel z dlužníkovy majetku, nýbrž zajistit, aby se takový majetek (případně peněžité náhrada za něj) navrátil do majetkové podstaty dlužníka za účelem jeho následného zpeněžení a poměrného rozdělení dosaženého výtěžku zpeněžení mezi dlužníkovy věřitele (lhodostejno, zda s nevykonatelnými pohledávkami) podle pravidel nastavených insolvenčním zákonem. Z ustanovení § 239 odst. 4 věty první insolvenčního zákona se přitom podává, že dlužníkovy plnění z neúčinných právních úkonů náleží do majetkové podstaty právní mocí rozhodnutí, kterým bylo odpůrcí žalobě vyhověno, přičemž ustanovení § 239 odst. 4 věty třetí insolvenčního zákona („Vylučovací žaloba není přípustná.“), ozřejmuje, že poté, co insolvenční správce na základě pravomocného rozhodnutí, kterým bylo odpůrcí žalobě vyhověno, sepíše majetek, jenž neúčinným právním úkonem dlužníka ušel z dlužníkovy majetku, do majetkové podstaty dlužníka, nemůže neúspěšný účastník onoho sporu (žalovaný) příslušnost takového majetku k majetkové podstatě dlužníka znovu zpochybnit vylučovací žalobou podle § 225 insolvenčního zákona. Je-li účelem odpůrcí žaloby podle insolvenčního zákona zajistit navrácení neúčinným právním úkonem dlužníka dotčeného majetku do majetkové podstaty dlužníka (sepsat jej do majetkové podstaty dlužníka), pak i s přihlédnutím k tomu, co bylo řečeno výše o možnosti schválit smír v incidenčním sporu podle § 159 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona, nebrání ani povaha této odpůrcí žaloby skončení sporu soudním smírem. Řečené platí tím více, že osobou, která primárně disponuje soupisem, je insolvenční správce (jenž je současně jedinou osobou aktivně legitimovanou k podání odpůrcí žaloby podle insolvenčního zákona). Na uvedeném ničeho nemění ani to, že odpůrcí žaloba případně obsahuje (jako v této věci) vzhledem k povaze plnění, jež neúčinným právním úkonem dlužníka ušlo z jeho majetku, kombinaci určovacího výroku a výroku o splnění povinnosti v reletární formě (o vydání peněžitého plnění nebo peněžité náhrady plnění do majetkové podstaty dlužníka).

[43] Odpůrčí žaloba podle insolvenčního zákona může sledovat (běžně sleduje) i cíle, které odpůrčí žaloba podle § 42a obč. zák. nezná, totiž zabránit tomu, aby se na rozdělovacím schématu při uspokojování věřitelů v insolvenčním řízení podílel věřitel, jehož pohledávka vzešla z neúčinného právního úkonu dlužníka, nebo věřitel, jehož právo přednosti (např. u zajištěného zástavního věřitele) vzešlo z neúčinného právního úkonu dlužníka (srov. k tomu např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2014, sen. zn. [29 ICdo 14/2012](#), uveřejněného pod číslem 113/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, jakož i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2017, sen. zn. [29 ICdo 33/2015](#), uveřejněný pod číslem 138/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Vzhledem k tomu, že ustanovení § 184 a § 187 insolvenčního zákona dovolují přihlášenému věřiteli disponovat s přihláškou (její částí) ve formě zpětvzetí (částečného zpětvzetí) kdykoli v průběhu insolvenčního řízení, a že totéž platí pro zpětvzetí práva na přednostní uspokojení (zpětvzetí přednostního pořadí) [usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2018, sen. zn. [29 NSČR 34/2016](#), uveřejněné pod číslem 90/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2018, sen. zn. [29 NSČR 150/2016](#), uveřejněné pod číslem 91/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek], nevylučuje povaha odpůrčí žaloby podle insolvenčního zákona skončení věci soudním smírem ani tam, kde je cílem odpůrčí žaloby zabránit věřiteli (žalovanému) v prosazení práv uplatněných přihláškou.

[44] Nejvyšší soud tudíž uzavírá, že povaha řízení o odpůrčí žalobě podle insolvenčního zákona nevylučuje skončení řízení soudním smírem. Dovolání tak ani potud není důvodné.

[45] Ad 3/ (K možnosti odvolacího soudu rozhodnout o prodloužení lhůty v odvolacím řízení).

Judikatura Nejvyššího soudu k povaze lhůty určené v usnesení o výzvě k vyjádření vydaném podle ustanovení § 114b odst. 1 o. s. ř. a k možnosti prodloužení této lhůty je ustálena v následujících závěrech:

[46] Jestliže žalovaný podal vyjádření ve věci až po uplynutí lhůty určené v usnesení o výzvě k vyjádření vydaném podle ustanovení § 114b odst. 1 o. s. ř., nenastane fikce uznání nároku uplatněného proti žalovanému v žalobě jen tehdy, jestliže žalovaný prokáže, že mu v podání vyjádření bránil vážný důvod, a současně jestliže takový vážný důvod alespoň sdělil soudu ve lhůtě stanovené pro podání vyjádření nebo jestliže šlo o tak vážný důvod, který mu zabránil v tom, aby soudu byť jen sdělil, že u něj tento vážný důvod nastal (§ 114b odst. 5 o. s. ř.); R 21/2006.

[47] Vážný důvod, který žalovanému zabránil, aby se ve věci písemně vyjádřil včas (ve lhůtě stanovené soudem), má ve smyslu ustanovení § 114b odst. 5 a § 153a odst. 3 o. s. ř. význam jen tehdy, jestliže žalovaný takový vážný důvod sdělil soudu ve lhůtě stanovené pro podání vyjádření nebo jestliže u něj šlo o tak vážný důvod, který mu neumožnil, aby soudu byť jen sdělil, že u něj nastal vážný důvod, který mu brání podat písemné vyjádření včas; rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. [21 Cdo 2433/2004](#), uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 4, ročník 2006, pod číslem 49.

[48] I když má lhůta k podání písemného vyjádření ve věci určená podle ustanovení § 114b odst. 2 o. s. ř. povahu lhůty procesní soudcovské, je obecné ustanovení § 55 věty druhé o. s. ř. o možnosti předsedy senátu prodloužit tuto lhůtu modifikováno ustanovením § 114b odst. 5 o. s. ř. do té míry, že lhůta k podání písemného vyjádření ve věci nemůže být prodloužena, jestliže již nastala fikce uznání nároku [rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 11. 2015, sp. zn. [21 Cdo 5405/2014](#) (ústavní stížnost proti tomuto rozsudku odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 15. 3. 2016, sp. zn. [I. ÚS 339/2016](#)), usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 7. 2018, sp. zn. [28 Cdo 2401/2017](#)].

[49] K prodloužení lhůty nemůže dojít ani tehdy, jestliže žalovaný ještě ve stanovené lhůtě soudu sdělí (a podle potřeby prokáže) vážný důvod, který mu zabraňuje podat včasné písemné vyjádření ve

věci. Sdělení vážného důvodu, pro který žalovaný nemůže podat své písemné vyjádření ve věci, totiž znemožňuje, aby nastala fikce uznání nároku ve smyslu ustanovení § 114b odst. 5 o. s. ř., aniž by vůbec mohlo (mělo) dojít k jakémukoliv prodloužení (původně) stanovené lhůty určené podle ustanovení § 114b odst. 2 o. s. ř. (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. [21 Cdo 5405/2014](#)).

[50] Postupem podle ustanovení § 55 věty druhé o. s. ř. tedy může být lhůta k podání písemného vyjádření ve věci určená podle ustanovení § 114b odst. 2 o. s. ř. prodloužena jen tehdy, jestliže žalovaný o prodloužení ještě před uplynutím (původně) stanovené lhůty požádal z důvodů, které nelze (z pohledu ustanovení § 114b odst. 5 o. s. ř.) pokládat za „vážné“, a jestliže o prodloužení lhůty soud rozhodl (a své usnesení žalovanému doručil) dříve, než nastala fikce uznání nároku podle ustanovení § 114b odst. 5 o. s. ř., tedy před uplynutím (původní) lhůty k podání písemného vyjádření ve věci [rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. [21 Cdo 5405/2014](#), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 9. 2016, sp. zn. [32 Cdo 1753/2016](#) (ústavní stížnost proti tomuto rozsudku odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 9. 2. 2017, sp. zn. [I. ÚS 3981/16](#)), usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 5. 2017, sp. zn. [33 Cdo 3474/2016](#), usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 3. 2018, sp. zn. [33 Cdo 1571/2017](#), usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. [28 Cdo 1092/2018](#), usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 8. 2018, sp. zn. [28 Cdo 2148/2018](#), usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2018, sp. zn. [32 Cdo 1309/2018](#), usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 5. 2019, sp. zn. [26 Cdo 951/2019](#)].

[51] Poukazuje-li dovolatel na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. [22 Cdo 2178/2009](#), pak jde o závěry překonané posléze právě judikaturou označenou v předchozím odstavci (usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. [33 Cdo 3474/2016](#) se v tomto duchu zmiňuje o rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. [22 Cdo 2178/2009](#) výslovně). Přitom důvod, pro který tříčlenný senát rozhodující v této věci nepředložil věc k rozhodnutí této procesní otázky velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia, je stejný jako ten, který k dané problematice uvedl tříčlenný senát ve věci [32 Cdo 1753/2016](#).

[52] Z obsahu spisu se k tomu podává, že:

1/ Usnesení insolvenčního soudu obsahující výzvu k vyjádření dle § 114b odst. 1 o. s. ř. (ze dne 5. ledna 2015, č. j. 65 ICm 3067/2014-9) bylo doručeno žalovanému (společně se žalobou) do vlastních rukou dne 6. ledna 2015 (úterý), a posledním dnem stanovené třicetidenní lhůty k vyjádření tak byl 5. únor 2015 (čtvrtek).

2/ Žalovaný požádal [prostřednictvím zástupce s procesní plnou mocí, advokáta JUDr. V. B., LL.M., Ph.D. (dále jen „V. B.“)] o prodloužení lhůty k vyjádření podáním datovaným 4. února 2015, doručeným insolvenčnímu soudu téhož dne (č. l. 10-11). V tomto podání sděluje V. B. insolvenčnímu soudu, že převzal zastoupení žalovaného, na důkaz čehož předkládá kopii plné moci udělené mu 13. 11. 2014 (nachází se na č. l. 12). Žádost o prodloužení lhůty k vyjádření o dalších 30 dnů je odůvodněna jednak požadavkem na hospodárnost řízení (s tím, že žalovaný mimosoudně jedná s žalobkyní), jednak složitostí věci (s tím, že je třeba brát ohled zejména na poměrně krátkou dobu, kterou V. B. měl na seznámení se s věcí, na opatření všech podkladů a na přípravu relevantního vyjádření).

3/ Žalovaný se prostřednictvím V. B. vyjádřil k věci podáním datovaným 29. 4. 2015, došlým insolvenčnímu soudu 30. 4. 2015 (č. l. 15-20).

4/ Usnesením ze dne 8. 6. 2015, č. j. 65 ICm 3067/2014-21, doručeným zástupkyni žalobkyně s procesní plnou mocí (spolu s vyjádřením žalovaného) zvláště dne 9. 6. 2015, vyzval insolvenční soud žalobkyni, necht se vyjádřit k vyjádření žalovaného.

5/ Podáním datovaným dne 21. 6. 2015, došlým insolvenčnímu soudu dne 22. 6. 2015 (č. l.

22-23), žalobkyně navrhla, aby insolvenční soud o věci rozhodl rozsudkem pro uznání.

6/ Usnesením ze dne 15. 7. 2015, č. j. 65 ICM 3067/2014-47, vyloučil insolvenční soud řízení o uložení povinnosti vydat do majetkové podstaty částku 57,408.565,97 Kč s příslušenstvím k samostatnému řízení (věc je od srpna 2015 vedena pod sp. zn. 65 ICM 3352/2015, což plyne i z usnesení insolvenčního soudu ze dne 11. 3. 2016).

[53] Poměřováno zjištěními plynoucími z předchozího odstavce je zjevné, že lhůta k vyjádření žalovanému marně uplynula dlouho předtím, než insolvenční soud rozhodl o jejím prodloužení, když žalovaný bez udání důvodu zmeškal i lhůtu, o jejíž prodloužení žádal v podání ze dne 4. 2. 2015 (ta marně uplynula dne 9. 3. 2015).

[54] Dovolateli lze nicméně dát za pravdu v tom, že podle výroku napadeného rozhodnutí odvolací soud nerespektoval meze své přezkumné činnosti. Nehledě k tomu, že (jak uvádí dovolatel) proti bodu I. výroku usnesení insolvenčního soudu není odvolání přípustné, odvolání žalobkyně (č. l. 70-71) výslovně směřovalo jen proti bodu II. výroku usnesení insolvenčního soudu. Odvolací soud pak formuloval výrok napadeného usnesení způsobem, jenž dovoluje uzavřít, že (zjevně nesprávně) změnil usnesení insolvenčního soudu též v bodu I. výroku. Dovolání je potud důvodné, a to bez ohledu na to, že obsah spisu nenabízí žádné racionální zdůvodnění toho, proč insolvenční soud usnesením vydaným více než rok poté, co žalovaný o prodloužení lhůty požádal, povolil prodloužení lhůty v délce, která více než jedenáctkrát překračovala lhůtu, o jejíž dodatečné poskytnutí žádal sám žalovaný, přičemž tak učinil usnesením vydaným několik měsíců poté, co se žalovaný již k věci vyjádřil. Vyslovený závěr však ničeho nemění na tom, že bodem I. výroku usnesení insolvenčního soudu již nedošlo k účinnému prodloužení lhůty (srov. opět rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. [21 Cdo 5405/2014](#)).

[55] Ad 4/ (Ke splnění podmínek pro vydání rozsudku pro uznání).

K této otázce Nejvyšší soud uvádí, že v podobě, v jaké ji dovolatel formuloval („Jsou naplněny podmínky pro rozhodnutí rozsudkem pro uznání, je-li vadná výzva k vyjádření k žalobě a je-li nedostatečně formulován žalobní petit?“), nemá smysl na ni odpovídat. Dovolatel totiž tímto způsobem po Nejvyšším soudu žádá odpověď na otázku založenou na jeho vlastní formulaci předpokladů, za nichž má být zodpovězena. Ptá se, zda lze vydat rozsudek pro uznání, „je-li vadná výzva k vyjádření“ a „je-li vadný žalobní petit“. Přitom napadené rozhodnutí na názoru, že rozsudek pro uznání může být vydán, i když byla výzva k vyjádření vadná a i když byl vadný žalobní petit, nespočívá. Ve vztahu k této otázce proto Nejvyšší soud má dovolání za přípustné právě jen pro odpověď na otázku, zda kvalifikovaná výzva dle § 114b odst. 1 o. s. ř. je vadná z pohledu těch nedostatků, které jí dovolatel vytýká, a pro odpověď na otázku, zda tzv. žalobní petit v podobě obsažené v žalobě umožňoval vydání rozsudku pro uznání.

[56] K dovolatelově námitce, že fikce uznání nenastala, jelikož ve věci nebyl nečinný, lze opět odkázat na závěry obsažené především v R 21/2006 a v rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. [21 Cdo 5405/2014](#). Žalovaný sice požádal o prodloužení lhůty, insolvenční soud však o prodloužení lhůty nerozhodl dříve, než nastala fikce uznání nároku podle ustanovení § 114b odst. 5 o. s. ř., což platí tím více, že lhůtu, o jejíž dodatečné poskytnutí žádal, žalovaný rovněž nedodržel (až do jejího uplynutí zůstal ve věci nečinný). Srov. k tomu opět odstavce [47] až [52] výše. Tvrzení žalovaného, že se k věci vyjádřil též (již) podáním ze dne 15. 4. 2015, jednak odporuje obsahu spisu (takové podání se v něm nenachází), jednak nemá význam v situaci, kdy lhůta, o jejíž dodatečné poskytnutí žalovaný žádal, marně uplynula již dne 9. 3. 2015 (srov. odstavce [52] a [53] výše).

[57] K námitce dovolatele (podložené odkazem na R 1/2014), že rozsudek pro uznání nebylo možné vydat, jelikož výzva dle § 114b odst. 1 o. s. ř. nemá předepsané náležitosti, Nejvyšší soud uvádí, že

závěry formulované v R 1/2014 na danou věc nedopadají (ty se týkaly absence podpisu soudce na originálu usnesení (kvalifikované výzvy dle § 114b odst. 1 o. s. ř.), pro který toto soudní rozhodnutí nemohlo být pokládáno za veřejnou listinu. Žádná z dovolatelem tvrzených obsahových vad kvalifikované výzvy dle § 114b odst. 1 o. s. ř. však (ani kdyby šlo o námitky důvodné) není způsobilá vést k závěru, že předmětná výzva (jejíž originál je řádně podepsán) není soudním rozhodnutím (že není veřejnou listinou).

[58] S dovolatelem lze souhlasit v tom, že usnesení (kvalifikovaná výzva) dle § 114b odst. 1 o. s. ř. není usnesením, jímž se upravuje vedení řízení; to plyne již z toho, že v ustanovení v § 202 odst. 1 o. s. ř., obsahujícím výčet usnesení, proti kterým není přípustné odvolání, je toto usnesení zmíněno samostatně (srov. § 202 odst. 1 písm. a/ a h/ o. s. ř.). Zjevně však nejde o rozhodnutí (usnesení) „ve věci samé“. Pojem „věc sama“ je právní teorií i soudní praxí vykládán jednotně jako věc, která je oním předmětem, pro nějž se řízení vede. V řízení sporném, v němž jde o to rozhodnout spor o právo mezi účastníky, kteří stojí proti sobě v postavení žalobce a žalovaného, je za věc samu (v teorii se mluví také o věci hlavní) pokládán nárok uplatněný žalobou, o němž má být v příslušném řízení věcně rozhodnuto (§ 79 odst. 1 o. s. ř.); srov. shodně např. již důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 12. 1997, sp. zn. [2 Cdon 774/97](#), uveřejněného pod číslem 61/1998 Sbírkou soudních rozhodnutí. Usnesení (kvalifikovaná výzva) dle § 114b odst. 1 o. s. ř. v uvedeném smyslu dozajista není usnesením, jímž insolvenční soud věcně rozhodl o nároku uplatněném odpůřčí žalobou.

[59] Namítá-li dovolatel, že výzva nebyla odůvodněna a že (nejde-li o rozhodnutí ve věci samé) postrádá uvedení důvodu rozhodnutí a odkaz na ustanovení § 169 odst. 2 věty druhé o. s. ř. co do nepotřebnosti odůvodnění, pak přehlídí, že ustanovení § 169 odst. 1 vymezuje obecné náležitosti usnesení pro případ, že není „stanoveno jinak“. Obsahové náležitosti kvalifikované výzvy dle § 114b odst. 1 o. s. ř. vymezuje ustanovení § 114b odst. 1, 2 a 5 o. s. ř. tak, že:

1/ V usnesení soud žalovanému uloží, aby se podáním ve stanovené lhůtě vyjádřil, a to tak, že buď žalobou uplatněný nárok zcela uznává, anebo (i tehdy, jestliže tento nárok uznává jen zčásti) vylíčil rozhodující skutečnosti, na nichž staví svou obranu (§ 114b odst. 1 o. s. ř.).

2/ Současně soud žalovanému uloží, aby splnil svou povinnost důkazní, tedy aby označil důkazy, jejichž prostřednictvím hodlá prokázat svá skutková tvrzení, a aby k vyjádření připojil listinné důkazy (§ 114b odst. 1 o. s. ř.).

3/ K podání vyjádření určí soud v usnesení lhůtu, která nesmí být kratší než 30 dnů od doručení usnesení (§ 114b odst. 2 věta první o. s. ř.).

4/ Usnesení musí obsahovat poučení ve smyslu § 114b odst. 5 o. s. ř., tedy poučení, že nevyjádří-li se žalovaný bez vážného důvodu včas na výzvu soudu podle odstavce 1 a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod mu v tom brání, má se za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává (§ 114b odst. 5 o. s. ř.).

Srov. k tomu v literatuře např. Komentář, str. 792.

[60] Poměřováno obsahovými náležitostmi popsanými v předchozím odstavci splňuje předmětná výzva požadavky kladené na ni zákonem jak z pohledu toho, co a na jakém základě žalovanému ukládá (vyjádřit se k žalobě a označit, případně též předložit, důkazy pro svá tvrzení, pro případ, že nárok zcela nebo zčásti neuzná), tak z pohledu toho, v jaké lhůtě tak má učinit (do 30 dnů od doručení usnesení) a jaké procesní sankce mohou následovat, nevyjádří-li se v určené lhůtě, případně nesdělí-li v určené lhůtě, jaký vážný důvod mu ve vyjádření brání (bude se mít za to, že nárok, který je proti němu uplatňován, uznává). Dovolání tak ani potud není důvodné.

[61] K námitce dovolatele, podle které rozsudek pro uznání neměl být vydán též proto, že žalobní petit je vadný, poukazuje Nejvyšší soud na následující (judikatorně ustálené) závěry k náležitostem žaloby:

[62] Žaloba musí obsahovat – jak plyne z ustanovení § 79 odst. 1 věty druhé o. s. ř. – (mimo jiné) též vylíčení rozhodujících skutečností a musí z ní být patrné, čeho se žalobce domáhá. (...) Údaj o tom, čeho se žalobce domáhá (žalobní petit), musí být v žalobě vyjádřen způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti o tom, jak mají být vymezena práva a jim odpovídající povinnosti účastníků. Je tomu tak zejména proto, že soud v občanském soudním řízení, které je ovládáno dispoziční zásadou, je vázán žalobou, a nemůže tedy přiznat jiná práva a uložit jiné povinnosti, než jsou navrhovány, musí žalobní petit svým rozhodnutím zcela vyčerpat a nesmí jej překročit (k výjimkám z tohoto pravidla srov. ustanovení § 153 odst. 2 o. s. ř.) [rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2018, sp. zn. [29 Cdo 5517/2016](#), nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 10. 2018, sen. zn. [29 ICdo 84/2016](#)].

[63] Ustanovení § 79 odst. 1 o. s. ř. vymezuje obsahové, a nikoli formální náležitosti žaloby. Tyto náležitosti je třeba v žalobě uvést takovým způsobem, aby z jejího obsahu jednoznačně vyplývaly, popřípadě aby je bylo možné bez jakýchkoliv pochybností z textu žaloby dovodit. Nezáleží však na tom, v jakém pořadí nebo uspořádání jsou v žalobě uvedeny (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2002, sp. zn. [29 Odo 421/2002](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura, číslo 11, ročník 2002, pod číslem 210, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2017, sp. zn. [29 Cdo 1120/2016](#)).

[64] Přesný, určitý a srozumitelný petit není jen vyjádřením formálních náležitostí návrhu na zahájení řízení, ale je zcela nezbytným předpokladem pro to, aby soudní rozhodnutí bylo (z materiálního hlediska) vykonatelné, a aby tak nastaly právní účinky, které navrhovatel zahájením řízení sledoval. Požadavek, aby z návrhu na zahájení řízení bylo patrné, čeho se navrhovatel domáhá, však nelze vykládat tak, že by navrhovatel byl povinen učinit soudu návrh na znění výroku jeho rozsudku. Ustanovení § 79 odst. 1 věty druhé o. s. ř. navrhovateli neukládá formulovat návrh výroku rozhodnutí soudu, ale jen to, aby z návrhu na zahájení řízení bylo patrné, čeho se domáhá. Navrhovatel uvede, čeho se domáhá, i tehdy, jestliže v návrhu přesně, určitě a srozumitelně označí (tak, aby to bylo možné z obsahu návrhu bez pochybností dovodit) povinnost, která má být dalšímu účastníku řízení uložena rozhodnutím soudu (...), nebo způsob určení právního vztahu, práva nebo právní skutečnosti (...) [usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. [29 Cdo 1120/2016](#)].

[65] Označí-li žalobce v žalobě přesně, určitě a srozumitelně povinnost, která má být žalovanému uložena rozhodnutím soudu, soud nepostupuje v rozporu se zákonem, jestliže použitím jiných slov vyjádří ve výroku svého rozhodnutí stejná práva a povinnosti, kterých se žalobce domáhal. Pouze soud rozhoduje, jak bude formulován výrok jeho rozhodnutí; případným návrhem žalobce na znění výroku rozhodnutí přitom není vázán. Při formulaci výroku rozhodnutí soud musí dbát, aby vyjadřoval (z obsahového hlediska) to, čeho se žalobce žalobou skutečně domáhal (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 8. 2003, sp. zn. [21 Cdo 909/2003](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 9, ročník 2003, pod číslem 152, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2012, sp. zn. [29 Cdo 3084/2011](#), uveřejněný v časopise Soudní judikatura, číslo 12, ročník 2012, pod číslem 167, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2016, sp. zn. [29 Cdo 3542/2014](#), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2016, sp. zn. [29 Cdo 3845/2014](#), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 5. 2017, sp. zn. [29 Cdo 4608/2015](#), usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. [29 Cdo 1120/2016](#)).

[66] Žalobní petit je nesprávný, jestliže vymezení práv a jim odpovídajících povinností v něm obsažené je nepřesné, neurčité nebo nesrozumitelné. Žalobní petit musí vycházet z vylíčených rozhodných skutečností; v případě, že nevychází z těchto skutečností, ale z jiných v žalobě neuvedených okolností, a kdy proto nelze dovodit, na základě čeho má soud o žalobním petitu rozhodnout, je žalobní petit rovněž nesprávný, i když je sám o sobě přesný, určitý a srozumitelný. Nesprávný je též takový žalobní petit, v němž došlo k chybám v psaní nebo v počtech anebo k jiným

zřejmým nesprávnostem (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2001, sp. zn. [21 Cdo 2369/2000](#)).

[67] Vadný je i takový petit žaloby, který je v rozporu s vylíčením rozhodných skutečností obsaženým v žalobě; srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2000, sp. zn. [22 Cdo 1859/99](#), nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 10. 2004, sp. zn. [25 Cdo 2295/2003](#).

[68] Je-li žaloba zjevně bezdůvodná, tj. jestliže žalovaný nárok zjevně nemohl vzniknout, neodůvodňuje povaha věci ani okolnosti případu vydání rozsudku pro uznání. Jinak řečeno, soud nevydá rozsudek pro uznání, jestliže by žalobě nebylo možné vyhovět, kdyby byla prokázána všechna žalobní tvrzení (základem pro vydání rozsudku pro uznání mohou být jen taková žalobní tvrzení, která vedou k závěru, že podle nich lze výrokem rozsudku přiznat právě to plnění, kterého se žalobce v žalobě domáhá); srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2003, sp. zn. [29 Odo 296/2003](#), uveřejněný pod číslem 41/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

[69] Poměřováno výše citovanými judikatorními závěry, Nejvyšší soud uzavírá, že podoba rozsudečného výroku obsaženého v napadeném rozhodnutí (v části, týkající se požadavku na určení neúčinnosti právního úkonu) odpovídá žalobě, přičemž tento výrok tvrzenou „nesrozumitelností“ a „nepřesností“ netrpí, když odpovídá (rozhodujícím) skutkovým tvrzením, jimiž žalobkyně svůj požadavek v žalobě odůvodnila. Namítá-li dovolatel, že ve skutečnosti žádnou „smlouvu ve smlouvě“ neuzavřel, pak jde právě o ten typ polemiky, jenž byl vyhrazen jeho vyjádření k žalobě (jež zmeškal). Úsudek, že jedna listina (lhostejno, jak nazvána nebo rozčleněna) může obsahovat několik různých právních úkonů (včetně dovolatelem popírané „dohody o úhradě závazku“) a že může zahrnovat dohody více než dvou smluvních stran, je pak úsudkem triviálním. Dovolání tak ani potud neobstojí.

[70] Jelikož se ze spisu nepodávají ani vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.):

a/ podle § 243d písm. b/ o. s. ř. změnil rozsudek odvolacího soudu jen tak, aby bylo zřejmé, že se jím mění (může měnit) pouze bod II. výroku usnesení insolvenčního soudu ze dne 11. 3. 2016 (srov. argumentaci v odstavci [55]);

b/ podle § 243d písm. a/ o. s. ř. dovolání jinak zamítl.

[71] V zájmu předejití dalších sporů Nejvyšší soud podotýká, že skutečnost, že insolvenční soud (zbytečně) vyloučil k samostatnému projednání řízení o uložení povinnosti vydat do majetkové podstaty částku 57 408 565,97 Kč s příslušenstvím, nezabavuje insolvenční soud povinnosti rozhodnout o dříve vzneseném návrhu žalobkyně na vydání rozsudku pro uznání i ohledně této části předmětu řízení [usnesením insolvenčního soudu z 11. 3. 2016 vydaným v této věci tento nárok zjevně vypořádán nebyl, ani (již) být nemohl].

[72] Výrok o nákladech dovolacího řízení se opírá o ustanovení § 243c odst. 3, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř., když dovolání žalovaného bylo zamítnuto a u procesně úspěšné žalobkyně žádné prokazatelné náklady dovolacího řízení nebyly zjištěny.